

Provinsen kalder

Offentliggjort som kommentar i www.u-landsnyt.dk den 20. august 2013.

U-landskabet skal have rettet op på to groteske skævheder i inddragelsen af de aktive i beslutninger og erfaringsudvekslinger: De frivillige i forhold til de professionelle. Provinsboerne i forhold til københavnernes. Til gavn for demokrati, nyskabelser og det brede oplysningsarbejde.

Efter FN-forbundets landsmøde i oktober 2012 ironiserede www.u-landsnyt.dk over den voldsomme hovedstadskoncentration i forbundets bestyrelse. Berettiget nok; for ingen bor længere væk end Helsingør og Roskilde. Først et lag længere nede i strukturen, i repræsentantskabet, finder man en lille flok med bopæl længere væk, bl.a. overtegnede. Langt væk fra hvad, for resten? – Nå ja, det er jo underforstået: Langt væk fra det centrale København.

Går man et par årtier tilbage, holdt FN-forbundet hvert andet landsmøde langt væk, helt i Aalborg kunne man drive det til. Og MS forlagde for en weekend hvert andet år residensen til Falster, Fyn og adskillige steder i Jylland.

[www.u-landsnyt](http://www.u-landsnyt.dk) har i min erindring ikke været ude med satiren omkring mange andre organisationers lige så ekstreme skævvridning. FN-forbundet skal endda have den ros, at når jeg tager til repræsentantskabsmøde, så dækker forbundet mine rejseudgifter. Andre paraplyorganisationer er ikke parate til at disponere i den retning, jf. <http://www.u-landsnyt.dk/blog/51/danmarks-vigtigste-graense> - nogle steder må man simpelt hen acceptere de skæve betingelser – à la boksning mod Mike Tyson – hvis man vil have et ord at skulle have sagt ved personligt fremmøde.

Et andet alvorligt problem i det danske u-landskab ud over afkobling af provinsen er afkobling og afretning af de frivillige – det hænger for en stor del sammen med københavneriproblemet, eftersom det helt store flertal af de ansatte i udviklingsorganisationer sidder, skriver og holder møder i hovedstaden. Men selv frivillige med bopæl tæt på kraftfeltet har svært ved at gøre sig gældende, jf. <http://www.u-landsnyt.dk/blog/51/f-ring-til-de-professionelle>. Mange u-landsforeninger er stort set nået dertil, at det er de professionelle, der definerer forskellige arbejdsnicher til de frivillige, hvor det – ud fra dansk demokratisk tradition – burde være frivillige beslutningstagere, der kridtede banen op for de ansatte.

De skæve betingelser medfører, at den enkelte (paraply)organisation bliver svagere funderet og mindre alsidig – foreninger, der er små, provinsbaserede, bygget på frivillighed eller det hele på en gang, tænker anderledes end store professionelle hovedstadsbaserede. Al nytænkning gennem årene er ikke kommet fra sidstnævnte – den bæredygtige handel er f. eks. udsprunget fra ganske små foreninger som U-landsfonden af 1962, U-landsforeningen Svalerne og Kirkernes U-landsoplysning – alle med betydelig base i provinsen og med en klar dominans af frivillige. Ideen om at anvende genbrug som indtægtskilde til u-landsarbejde kom til Danmark via små danske medlemsorganisationer af Emmaus International.

[www.u-landsnyt](http://www.u-landsnyt.dk) forsømmer sjældent en lejlighed til at drage ud med riven over for udviklingsminister Christian Friis Bach, bl.a. fordi han i diverse målinger har fået status af at være den minister, der er mest ukendt i den danske befolkning.

Men er det hans skyld alene? Jeg har hilst på ham på møder både i Skalborg og Skørping – hvornår har Ibis, MS, Care Danmark og mange flere senest været på de kanter? Kan I overhovedet placere disse lokaliteter på et Danmarkskort?

Jeg har været præsenteret for argumentet, at hvis man vil have indflydelse, må man flytte til København. Men hvor klogt er det ud fra en samlet vurdering, hvis flere og flere drager den konklusion?

København er medfører, at der er færre, end der kunne have været, til at varetage det oplysende arbejde over for det flertal af den danske befolkning, der ikke bor i København.

Udviklings samarbejdet er nødt til at være bredt forankret i befolkningen og det på en måde, der giver lige muligheder for indflydelse! I modsat fald sker der – blandt mange kedelige konsekvenser – det, at protesterne bliver yderst spagfærdige, når den næste regering skærer en kraftig luns af udviklingsbevillingen.

I, der arbejder frivilligt og/eller bor i provinsen: Hvornår gør I oprør over for de professionelle københavnere, der gerne vil køre udviklingsklatten alene? Henrik Pontoppidan havde vel en pointe, da han som sidste sætning i novellen Isbjørnen skrev: ”I har de tyranner, som I fortjener.” Der er dog en ekstra dimension: Menneskene i den sydlige verden har ikke gjort sig fortjent til tyranniet.